Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Μία γρήγορη σύγκριση, χωρίς καμία δόση υπερβολής, της κατάστασης που βιώνουμε με αυτή που βίωναν οι άνθρωποι την εποχή των ιπποτών και των βασιλιάδων, μάς οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο «Μεσαίωνας» έχει ήδη επιστρέψει σε ολόκληρη την Ευρώπη με διαφορετική αμφίεση σε διαφορετικό σκηνικό.

Τότε, όλη η ακίνητη περιουσία μιας χώρας και οι ζωές των ανθρώπων ήταν στην κατοχή των βασιλιάδων.

Οι άνθρωποι πλήρωναν φόρο για να έχουν το δικαίωμα να αναπνέουν, να ζουν στις καλύβες τους και να καλλιεργούν τη γη που ανήκε στο βασιλιά δίνοντας τη σοδειά σ' εκείνον και κρατώντας για τους ίδιους τα ελάχιστα για να μπορούν να επιβιώνουν.

Οι άστεγοι και οι πεινασμένοι γυρνούσαν στους βρώμικους δρόμους και την ίδια στιγμή οι βασιλιάδες και οι αυλικοί τους, έτρωγαν με χρυσά κουτάλια και έπιναν σε χρυσά κανάτια, απολαμβάνοντας όλες τις ανέσεις της εποχής.

Οι άρρωστοι πέθαιναν στους δρόμους χωρίς καμία φροντίδα και οι άνθρωποι, ντυμένοι με κουρέλια, πάγωναν τις κρύες νύχτες του χειμώνα αφού δεν είχαν ξύλα για να κάψουν και οι καλύβες τους έμπαζαν από παντού.

Τα ζώα τους πέθαιναν από την πείνα, όπως και οι ίδιοι ενώ οι βασιλιάδες και οι αυλικοί τους, κυκλοφορούσαν με επίχρυσες άνετες άμαξες που τις έσερναν πολλά καλοταϊσμένα άλογα.

Όταν ο βασιλιάς ήθελε χρήματα επέβαλε έκτακτους φόρους τους οποίους άρπαζε με τη βία από τους υπηκόους του χρησιμοποιώντας οπλισμένους μισθοφόρους καβαλάρηδες. Για όποιον δεν πλήρωνε υπήρχε το μαστίγιο, η φωτιά και η φυλακή.

Οι βασιλιάδες και όλο το ανθρωπόμορφο σκυλολόι γύρω από αυτούς, ζούσαν σε επιβλητικά κάστρα προστατευμένοι από μισθοφόρους πολεμιστές, παιδιά των φτωχών και εξαθλιωμένων αγροτών που αναζητούσαν στο στρατό μία διέξοδο επιβίωσης περιμένοντας

ένα ελάχιστο μερίδιο από τα λάφυρα που θα κέρδισαν στις μάχες με αντίπαλους πολεμιστές, παιδιά κι εκείνα φτωχών και εξαθλιωμένων.

Οι βασιλιάδες έκαναν πολέμους για να μεγαλώσουν το βιος τους, για το καλό της χώρας ή στο όνομα του θεού ή για την τιμή του στέμματος και φυσικά πάντα για το πουγκί τους.

Διοργάνωναν θεάματα, διαγωνισμούς, μονομαχίες για να χορταίνουν τα μάτια και τα ένστικτα των ανθρώπων αφού δεν μπορούσαν να χορτάσουν την πείνα και το μυαλό τους.

Έπνιγαν στο αίμα οποιαδήποτε κοινωνική διαμαρτυρία και διεκδίκηση χρησιμοποιώντας τον μισθοφορικό στρατό που διέθεταν και συντηρούσαν με τους φόρους των ανθρώπων.

Είχαν γεμάτα τα σεντούκια τους με χρυσάφι και ασήμι, κατείχαν πολλές και καλές εκτάσεις γης και πύργους πολλούς για να περνούν όμορφα, τα καλοκαίρια και τους χειμώνες τους.

Τώρα, όλη η ακίνητη περιουσία μιας χώρας και οι ζωές των ανθρώπων είναι στην κατοχή των «αγορών» και των «δανειστών».

Οι άνθρωποι πληρώνουν φόρο για να έχουν το δικαίωμα να αναπνέουν, να ζουν στα σπίτια τους χωρίς να τους κόψουν το ρεύμα, είτε με τη μορφή έκτακτων χαρατσιών είτε με τη μορφή στεγαστικών δανείων. Δουλεύουν παράγοντας πολλά και αμείβονται με ελάχιστα ίσα-ίσα για να επιβιώνουν.

Οι άστεγοι και οι πεινασμένοι γυρνούν στους βρώμικους δρόμους των πόλεων και την ίδια στιγμή οι «άνθρωποι-αγορές», τρώνε με χρυσά κουτάλια και πίνουν με χρυσά κανάτια απολαμβάνοντας όλες τις ανέσεις της εποχής.

Οι άρρωστοι χωρίς στον ήλιο μοίρα, πεθαίνουν χωρίς φροντίδα αφού τα νοσοκομεία ερημώνουν από γιατρούς, προσωπικό και μηχανήματα και οι άνθρωποι περνούν το χειμώνα κλεισμένοι στα σπίτια τους χωρίς θέρμανση και, πολύ συχνά, χωρίς τροφή και χωρίς να έχουν να πληρώσουν φάρμακα και γιατρούς.

Τα αυτοκίνητά τους σκουριάζουν σταθμευμένα με τις πινακίδες να έχουν κατατεθεί και την τιμή της βενζίνης να κάνει απαγορευτική τη χρήση τους ενώ οι «άνθρωποι-αγορές» και οι αυλικοί τους κυκλοφορούν με επίχρυσα, αλεξίσφαιρα και άνετα αυτοκίνητα που τα σέρνουν πολλοί ίπποι.

Όταν οι «άνθρωποι-αγορές» θέλουν χρήματα, επιβάλλουν έκτακτους φόρους τους οποίους

αρπάζουν με τη βία, παρακρατώντας τους μισθούς από τους πολίτες ή χρησιμοποιώντας εταιρείες-μισθοφόρους είσπραξης οφειλών. Για όποιον δεν πληρώνει υπάρχει η κατάσχεση, οι απειλές και η φυλακή.

Οι «άνθρωποι-αγορές» και όλο το ανθρωπόμορφο σκυλολόι γύρω από αυτούς, ζουν σε επιβλητικά κάστρα προστατευμένοι από αστυνομικούς και στρατιώτες, παιδιά των φτωχών και εξαθλιωμένων πολιτών, τα πιο πολλά, που αναζητούν στα σώματα ασφαλείας μία διέξοδο επιβίωσης πολεμώντας στους δρόμους και στις πλατείες με αντίπαλους που είναι παιδιά κι εκείνα φτωχών και εξαθλιωμένων.

Οι «άνθρωποι-αγορές» κάνουν πολέμους για να μεγαλώσουν το βιος τους, για το καλό της χώρας ή στο όνομα του θεού ή για την τιμή του έθνους και φυσικά πάντα για το πουγκί τους.

Διοργανώνουν θεάματα, διαγωνισμούς, μονομαχίες στη σύγχρονη αρένα της τηλεόρασης και στις μεγάλες αρένες-γήπεδα ποδοσφαίρου για να χορταίνουν τα μάτια και τα ένστικτα των ανθρώπων αφού δεν μπορούν να χορτάσουν την πείνα και το μυαλό τους.

Πνίγουν στο αίμα οποιαδήποτε κοινωνική διαμαρτυρία και διεκδίκηση χρησιμοποιώντας την αστυνομία και το στρατό που διαθέτουν και συντηρούσαν με τους φόρους των πολιτών.

Έχουν γεμάτα τα σεντούκια τους με χρυσάφι και ασήμι, διαθέτουν τραπεζικούς λογαριασμούς με εκατοντάδες χιλιάδες και με εκατομμύρια ευρώ, κατέχουν πολλές και καλές εκτάσεις γης και πύργους πολλούς για να περνούν όμορφα, τα καλοκαίρια και τους χειμώνες τους.

Η επόμενη φάση, τα σημάδια της οποίας φαίνονται έντονα, είναι αυτή του κοινωνικού εμφυλίου στον οποίο θέλουν να μας οδηγήσουν οι «άνθρωποι-αγορές».

Ο άνεργος ενάντια στον εργαζόμενο, ο πεινασμένος ενάντια στον λιγότερο πεινασμένο, ο ιδιωτικός υπάλληλος ενάντια στο δημόσιο υπάλληλο, ο νέος ενάντια στο γέρο, ο άρρωστος ενάντια στον υγιή. Έτσι θα κρύψουν την πραγματική αντίθεση της φτώχιας ενάντια στον πλούτο και θα μπορούν να εξαθλιώνουν εύκολα τους πολίτες αυξάνοντας οι ίδιοι τον πλούτο τους.